

Давиденко А.Р.
здобувач гр. МЕ-22М

Андрощук І.О.

канд. екон. наук., доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЧНОЮ СТІЙКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

Для того, щоб ефективно орієнтуватися в ринковому середовищі, що постійно змінюється, і успішно вирішувати кризові ситуації, підприємства повинні володіти унікальною здатністю швидко і належним чином адаптуватися до змін. Цього можна досягти, лише зберігаючи стратегічну стабільність, комплексну системну характеристику, яка дозволяє підприємствам процвітати в умовах невизначеності як у теперішньому, так і в майбутньому періодах.

На сьогоднішній час концепція стратегічної стабільності виступає захисним щитом для бізнесу, що дозволяє швидко пом'якшувати несприятливі зовнішні чинники та мінімізувати втрати. Це також дає їм змогу ефективно боротися з конкуренцією та сприяти постійному зростанню та прогресу.

Оцінка рівня стратегічної стійкості має вирішальне значення в забезпеченні успіху підприємства в ринковому середовищі. Однак ця оцінка виходить за рамки аналізу лише фінансових і виробничих аспектів бізнесу. Це важливий процес, який спрямований на досягнення найточнішого результату. У сфері вивчення довгострокової життєздатності бізнесу науковці насамперед зосереджуються на «стратегічній стійкості» та «економічній стійкості».

Однак заглиблення в концепцію «стратегічної стабільності» відкриває глибше розуміння спроможності підприємства не тільки підтримувати свою економічну стабільність, незважаючи на дестабілізуючі фактори, але й успішно досягати своїх стратегічних цілей зростання. Вчені-дослідники мають різні погляди на поняття «стійкість підприємства».

Далі, вважаємо за доцільне, розглянути більш детально, ключові підходи до визначення поняття стратегічної стійкості. В першу чергу це здатність підприємства підтримувати свою цілісність, виконувати свою місію та стратегічні цілі та ефективно працювати в різноманітних обставинах, зберігаючи при цьому свою цілісність і сприяючи гармонійному зростанню [1].

Економічна система підприємства має здатність залишатися стабільною у своєму статистичному або динамічному стані, незважаючи на внутрішні та зовнішні дестабілізуючі сили, завдяки ефективному встановленню та використанню фінансових, виробничих та організаційних механізмів.

Результат визнання спроможності підприємства генерувати, розвивати та підтримувати конкурентні переваги на конкретному споживчому ринку протягом тривалого часу (що охоплює кілька галузевих циклів) досягається на тлі швидкого наукового, технічного та технологічного прогресу в поєднанні з ескалацією занепокоєння щодо природного ресурси та антропогенний вплив на навколишнє середовище.

Покращуючи використання виробничих ресурсів та оптимізуючи управління підприємством, можна гарантувати прибуткове виробництво та комерційну діяльність. Це, у свою чергу, призводить до стабільного фінансового становища, досягнутого шляхом реструктуризації активів. Крім того, підприємство матиме постійне зростання потенціалу та сприятиме соціальному розвитку всередині команди, водночас самофінансуючись у зовнішньому середовищі, яке швидко змінюється.

Враховуючи вищезазначене, очевидно, що стратегічна стійкість є визначальною рисою діяльності будь-якого підприємства. Це, в свою чергу, вказує на здатність підприємства досягати бажаних цілей, забезпечуючи при цьому сталий розвиток, керуючись непередбачуваною природою динамічного середовища та невід'ємною невизначеністю та ризиками, пов'язаними з економічними процесами. Мета полягає в тому, щоб мінімізувати будь-які відхилення від запланованого курсу дій.

Таким чином, стратегічна стійкість — це динамічна, багатогранна та складна концепція, що потребує всебічного підходу до визначення її різних вимірів. Встановлення стратегічної стійкості всередині підприємства передбачає здійснення різноманітних заходів і створення організаційно-економічної основи. Ці зусилля покликані допомогти підприємству досягти своїх стратегічних цілей і продовжувати процвітати, незважаючи на постійний вплив як зовнішніх, так і внутрішніх факторів.

Література:

1. Мохонько Г. А. Оцінювання стратегічної стійкості підприємств видавничо-поліграфічної галузі в умовах нестабільного середовища // <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=24>

Дивизинюк Б.М.

здобувач гр. МЕ-23-М

спеціальності 073 «Менеджмент» ОПП «Менеджмент бізнес-організацій»

Андрощук І.О., кандидат економічних наук, доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ КОМУНІКАЦІЙНИХ НАВИЧОК ЗДОБУВАЧІВ В КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

У сучасному світі де технологічний прогрес швидко змінює обличчя соціуму, здатність ефективно спілкуватися стає ключовою компетенцією для успішного функціонування в різних сферах життя. Однією з переваг удосконалення комунікаційних навичок в освіті є підготовка молодого покоління до викликів глобального світу, де громадянська взаємодія, культурний обмін та міжнародна співпраця стають невід'ємною частиною розвитку. Розвиток комунікаційних навичок також має важливе значення для побудови ефективних команд у робочому оточенні. Здобувачі освіти, які володіють навичками слухання, висловлення власних думок і командної взаємодії в подальшому стають цінними працівниками, схильними до творчого розвитку, пошуку нестандартних підходів до вирішення завдань та здатними до прийняття конструктивної критики.

Комунікативна взаємодія виступає однією з важливих складових частин професіоналізму та передбачає наявність таких особисто-професійних якостей: орієнтації на визнання сильних сторін іншого; здатності до емпатії, розуміння емоційного стану іншого; уміння створювати зворотний зв'язок; уміння мотивувати на діяльність; конкретних комунікативних умінь [1]. Тож, важливими завданням є спрямування освітніх послуг у напрямі розвитку навичок комунікації у здобувачів освіти, що в свою чергу, забезпечить відповідність якісного рівня освітнього процесу, позаяк досягатиметься баланс у підготовці компетентних фахівців, які корелюють багажем надбаних знань та вмінь із вимогами, що висуваються ринком праці. Здатність викладача до комунікації на необхідному рівні визначає його можливість спонукати здобувача до освоєння необхідних компетенцій, що проявляється у здатності вибудовувати особистісні, гуманістичні взаємовідносини у процесі опанування знань. Вчені зауважують, що це вміння передбачає наявність у викладача таких якостей, як здібності здійснювати педагогічну підтримку організації спільної діяльності та міжособистісного спілкування, мовленнєвої культури[1]. Як наголошує Ніколаєнко Н.М.,